

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **POLMAX spólka akcyjna spólka komandytowo-akcyjna**, se sídlem Poznańska 58, Świebodzin 66-200, Polská republika, zastoupen Mgr. Jakubem Sembolem, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, Český Těšín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2018, č. j. 29679-2/2018-900000-314, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 24. 7. 2019, č. j. 65 Af 50/2018 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále též „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 5. 2. 2018, č. j. 6382-3/2018-580000-12, předeepsal žalobci dle § 42d odst. 3 a § 42e odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), nahradit náklady ve výši 200.623 Kč na zničení 26 m³ minerálního oleje (motorové nafty obchodního názvu AKRON), kterou předtím celní úřad pravomocně zabral. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018, č. j. 29679-2/2018-900000-314 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem. Nepřisvědčil námitce stěžovatele, že 60denní lhůta k předepsání náhrady nákladů na zničení výrobků dle § 42e odst. 2 zákona o spotřebních daních je prekluzivní lhůtou a celní úřad nemohl po jejím uplynutí náhradu nákladů předepsat. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 55/2017 – 32, který se týkal obdobné lhůty stanovené v odst. 1 téhož ustanovení, dospěl

krajský soud k závěru, že se jedná o lhůtu pořádkovou. Její nedodržení tudíž nemohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí celního úřadu.

[3] Dle krajského soudu žalovaný taktéž dostatečně vysvětlil, proč přistoupil k likvidaci dotčeného minerálního oleje. Z rozhodnutí celního úřadu je patrné, že se jednalo o minerální olej ve formě gelu, navíc stabilizovaný neznámým emulgátorem, takže za normální teploty nedochází k samovolnému oddělování na jednotlivé složky, tj. plynový olej a vodu. Pro takový minerální olej nebylo nalezeno vhodné uplatnění, a proto byla z důvodu uvolnění skladových kapacit uskutečněna jeho ekologická likvidace. Odvolací námitky žalobce byly zcela obecné, proto postačí, pokud na ně žalovaný reagoval taktéž obecnými úvahami.

II. Obsah kasační stížnosti a řízení o ní

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Shodně jako v žalobě namítá, že rozhodnutí celního úřadu bylo vydáno po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v § 42e odst. 2 zákona o spotřebních daních. Nejedná se o lhůtu pořádkovou. Rozsudek, na nějž odkazuje krajský soud, se týká jiného ustanovení, a sice § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních.

[5] Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, zda bylo nutné zabráně výrobky ničit. Chybí zde jakákoliv úvaha o tom, proč je vyloučeno běžné použití výrobku, jeho přepracování či prodej v dražbě. Předmětný výrobek byl předmětem smluvního vztahu a lze se tudíž domnívat, že najde své uplatnění na trhu. Minerální olej mohl být bez problémů vydražen a stát by z něj měl příjem, namísto nepřiměřeného výdaje, který musí hradit stěžovatel.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůrazňuje, že lhůta § 42e odst. 2 zákona o spotřebních daních je lhůtou pořádkovou, nikoliv prekluzivní. Krajský soud vyšel správně z judikatury, která se týká typově totožné lhůty dle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních. Zničení předmětných výrobků žalovaný odůvodnil dostatečně. Celní úřad je povinen cítit zásadu přiměřenosti, nelze nicméně dopustit, aby státu vznikly v důsledku protiprávního jednání daňových subjektů náklady, které nebude moci kompenzovat. Jednalo se o nestandardní minerální olej, u něhož nebylo žalovanému známo jeho využití a ani žalobce k jeho využití nic neuvedl. I prodej v dražbě by byl u takového výrobku přinejmenším nejistý. Žalobce vyjadřuje pouze obecné přesvědčení o nesprávnosti postupu celního úřadu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[9] Podle § 42d odst. 3 zákona o spotřebních daních *s propadnutými nebo zabranými vybranými výrobky se naloží způsobem stanoveným zvláštními právními předpisy nebo se tyto výrobky zničí; propadnuté nebo zabrané tabákové výrobky se zničí vždy. Zničení vybraných výrobků se provede na náklady původního vlastníka, popřípadě osoby, u níž byly vybrané výrobky zjištěny.*

[10] Podle § 42e odst. 2 zákona o spotřebních daních *náhradu nákladů na zničení nebo fyzickou likvidaci vybraných výrobků předepíše správce daně rozhodnutím nejpozději do 60 dní ode dne zničení nebo fyzické likvidace těchto vybraných výrobků.*

[11] Krajský soud v bodech 17. – 25. napadeného rozsudku vyložil, že lhůta stanovená v § 42e odst. 2 zákona o spotřebních daních je lhůtou pořádkovou. Vycházel přitom z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 55/2017 – 32) k odst. 1 téhož ustanovení, které se týká obdobně konstruované pořádkové lhůty ke stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků. Úvahy krajského soudu stěžovatel žádnou věcnou argumentací, vyjma obecného nesouhlasu, nenapadl. Lze na ně tudíž v podrobnostech zcela odkázat.

[12] Odůvodnění napadeného rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) vyhodnotil krajský soud v bodech 26. – 28. napadeného rozsudku jako dostatečné, neboť je z něj patrné, že ke zničení výrobků přistoupil celní úřad z důvodu jejich specifické povahy. Jednalo se totiž o minerální olej ve formě gelu, který byl stabilizován neznámou emulzí a pro nějž celní úřad nenalezl vhodné využití. Ani tyto závěry stěžovatel věcně nezpochybňuje. Vyjadřuje toliko obecné přesvědčení, že správní rozhodnutí byla odůvodněna nedostatečně, daný minerální olej má své uplatnění na trhu a celní úřad měl přistoupit k jeho prodeji v dražbě. I na tomto místě lze tedy stejně obecně konstatovat, že úvahy krajského soudu obstojí.

[13] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel převážel minerální olej specifické povahy, k němuž nepředložil povinnou dokumentaci a nesdělil celnímu úřadu jeho složení ani předpokládaný účel použití. Celní orgány tedy rozhodovaly o dalším nakládání se zabraným výrobkem neznámého účelu použití a částečně i neznámého složení (není známa emulze použita pro stabilizaci minerálního oleje). Postup celního úřadu a žalovaného, kteří za této situace přistoupili k likvidaci dotčeného minerálního oleje, tedy nelze s ohledem na tyto skutečnosti (které jsou dostatečně vyjádřeny ve správních rozhodnutích) hodnotit jako nepřiměřený.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu